

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 250/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky neziskovej organizácie **DORKA, n. o.**, Hemerkova 28, Košice, IČO 35 582 171, zastúpenej advokátkou Mgr. Marcelou Grancovou, Kováčska 28, Košice, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 222/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 222/2017 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 222/2017 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** jej Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **576,12 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 45 C 220/2013 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 222/2017 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobným návrhom doručeným okresnému súdu 15. novembra 2013 domáhala ochrany dobrej povesti právnickej osoby proti Asociácii prijímateľov sociálnych služieb v Slovenskej republike, Pri Vinohradoch 267, Bratislava, IČO 42 260 078 (ďalej len „žalovaný“). Okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. 45 C 220/2013-314 z 25. októbra 2016 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Sťažovateľka po prehľade vo veci vykonaných úkonov za neefektívny postup okresného súdu v napadnutom konaní považovala doručenie výzvy po 6 mesiacoch od podania žaloby, v ktorej okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky na odstránenie väd plnomocenstva predloženého spolu so žalobou, keďže sa na plnomocenstve nachádzalo iné priezvisko advokátky ako na žalobe. Tejto požiadavke okresného súdu nebolo možné vyhovieť, pretože na strane právnej zástupkyne sťažovateľky došlo k zmene osobného stavu. Zároveň okresný súd požadoval preukázanie právnej subjektivity sťažovateľky, a to napriek tomu, že tieto údaje sú dostupné z verejných zdrojov. Za ďalšiu neefektívnu požiadavku okresného súdu považuje sťažovateľka po uplynutí 1,5 roka predloženie listín, ktoré boli predložené okresnému súdu spolu so žalobou. Ako neefektívne hodnotí sťažovateľka aj pojednávanie okresného súdu konané 24. júna 2014, ktoré bolo odročené, keďže okresný súd na pojednávaní vytkol sťažovateľke ako žalobkyni nedoručenie písomného vyjadrenia k žalobe, v dôsledku čoho pojednávanie odročil. Na pojednávanie konané 25. júna 2015 sa sťažovateľka ustanovila len na účely oboznámenia sa s listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu. Napokon sťažovateľka okresnému súdu vytkla aj jeho postup po podaní odvolania, keď okresný súd po 4 mesiacoch doručil sťažovateľke vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu a ďalšie 4 mesiace trvalo predloženie súdneho spisu odvolaciemu súdu.

3. Krajskému súdu sťažovateľka vytkla celkovú dĺžku trvania odvolacieho konania, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá už 3 roky a 6 mesiacov. Celkovo tak napadnuté konanie pred okresným súdom a krajským súdom trvá (do času podania ústavnej sťažnosti) 7 rokov a 4 mesiace.

4. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a

- právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru, bolo postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 45C 220/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Co 222/2017 porušené. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby v konaní vedenom pod sp.zn. 2Co 222/2017 konal bez prietahov.

Ústavný súd... priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu v sume 2.000 eur a Krajský súd v Bratislave v sume 3.000 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

5. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 250/2021-9 z 11. mája 2021 ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa napadnutého konania krajského súdu prijal na ďalšie konanie a v časti týkajúcej sa napadnutého konania okresného súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Krajský súd vo svojom vyjadrení z 28. mája 2021 skonštatoval podanie sťažnosti na prietahy v konaní a oznámil ústavnému súdu, že 1. marca 2019 bola právna vec sťažovateľky pridelená zákonnej sudkyňi, ktorá bola dočasne pridelená na výkon funkcie sudkyne na krajskom súde. Zároveň ústavnému súdu poskytol informáciu o množstve súdnych spisov, ktoré boli tejto sudkyňi pridelené na vybavenie vrátane poručenskej agendy. Práve z dôvodu pridelenia množstva nevybavených vecí vrátane poručenskej agendy, ktorá je agendou vyžadujúcou si prednostné vybavenie, nebolo v objektívnych silách zákonnej sudkyne vec sťažovateľky dosiaľ vybaviť.

II.2. Replika sťažovateľky:

7. Právna zástupkyňa sťažovateľky sa vo svojom vyjadrení z 21. júna 2021 s poukazom na judikatúru ústavného súdu nestotožnila s vyjadrením krajského súdu, keďže množstvo vecí a počet sudcov na danom súde nie sú okolnosťami, ktoré by bolo možné zohľadniť pri posudzovaní zodpovednosti súdu ako orgánu verejnej moci za porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Poukázala aj na to, že pridelenie veci zákonnému sudcovi nie je činnosťou, ktorú by bolo možné považovať za úkon vo veci, a navyše sa krajský súd vôbec nevyjadril k svojej činnosti v čase od nápadu veci odvolaciu súdu 22. septembra 2017 do 1. marca 2019. V závere zotrvala na dôvodnosti prietahov vo veci s akcentom na to, že predmetná právna vec nie je zložitá, patrí k bežnej rozhodovacej praxi súdov a sama sťažovateľka nijakým spôsobom neprispela k aktuálnej dĺžke odvolacieho konania, ktoré trvá bezmála štyri roky.

III. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. Ústavnoprávne východiská všeobecne:

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predĺžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

11. Ústavný súd teda akcentuje, že pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“ (III. ÚS 127/03). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. „Základné právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote patrí k tým právam, ktoré zásadným spôsobom spolupodmieňujú spoločnosťou vnímaný stupeň právnej istoty a jeho dodržiavanie je jednou zo záruk posilňovania dôvery občanov v právo a justíciu. Obsah právneho poriadku musí byť rovnako záväzný pre občanov aj pre štát, a to nielen vo svojej abstraktnej podobe, ale predovšetkým konkrétne pri výkone súdnej moci.“ (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. IV. ÚS 193/03 z 15. októbra 2003).

12. Povinnosť súdu a sudcu konať vo veci bez prietáhov vyplýva z Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

13. Ústavný súd nie je súčasťou súdnej sústavy a neprislúcha mu právo dozoru nad rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov. Do rozhodovacej činnosti súdov je v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd oprávnený zasiahnuť iba vtedy, ak boli ich konaním alebo nadväzujúcim rozhodnutím porušené ústavou zaručené základné práva a slobody sťažovateľa.

14. Prietahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplývať, že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

III.2. Posúdenie veci:

15. V posudzovanej veci nie je primárne prehliadnuteľné, že odvolacie konanie bolo začaté 22. septembra 2017 a trvá do času podania ústavnej sťažnosti sťažovateľky, teda po dobu 3 rokov a 6 mesiacov, a podľa vyjadrenia krajského súdu nie je ani v súčasnom období skončené. Ústavný súd vníma odvolacie konanie ako konanie zjednodušené v možnosti prerokovania v tom smere, že jeho predmetom býva riešenie čisto právnych otázok. Z obsahu vyjadrenia krajského súdu vyplýva, že ani po vyše tri a pol roku od nápadu veci nie je vo veci nariadený termín jej prejednania. Takúto dĺžku odvolacieho konania považuje ústavný súd *a priori* za absolútne neakceptovateľný stav, ktorý už nie je možné uspokojivo odôvodniť komplikovanou procesnou situáciou, zložitou právnych otázok, o ktorých je potrebné v konaní rozhodnúť, či inými závažnými okolnosťami. Vzhľadom na dĺžku odvolacieho konania nepovažoval ústavný súd za potrebné hodnotiť tri východiskové kritéria pre posúdenie toho, či v danom prípade došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako sú zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu. Ani právne či skutkovo najnáročnejšie spory nesmú v odvolacom konaní trvať neprimerane dlhú dobu, lebo platí zásada „oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou“ [rozsudok Európskeho súdu pre

ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Lopatin & Medvedevskiy proti Ukrajine z 20. 5. 2010, bod 75, sťažnosť č. 2278/03, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, IV. ÚS 21/2018]. Inými slovami, ak nečinnosť súdu charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu.

16. Ústavný súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach vyjadril, že medzi základné princípy právneho štátu patrí okrem iného aj právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, resp. právo na vybavenie veci v primeranej lehote, ktoré je nedeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 688/2014, I. ÚS 49/2015). V prípadoch extrémnych prietahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Vo vzťahu k argumentácii krajského súdu o preťažení zákonnej sudkyne a množstve jej pridelených poručenských vecí ústavný súd opätovne (ako už mnohokrát) poukazuje na to, že aj keď citlivo vníma personálne a iné kapacitné problémy justície, otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významnými pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezavádzajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

19. Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (rozsudok ESLP vo veci Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, sťažnosť č. 20950/92, bod 64), pričom nerešpektovanie požiadavky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. požiadavky na konanie bez zbytočných prietahov) sa môže negatívnym spôsobom prejaviť na dôveryhodnosti justície ako takej (rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994, bod 61). Je teda úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému právo rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006, sťažnosť č. 75529/01, bod 129).

IV.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

20. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

21. Krajský súd v napadnutom konaní dosiaľ vo veci ani po vyše 3 rokoch a 6 mesiacoch (do doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu) nerozhodol, a preto ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

23. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

24. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva, ako aj skutočnosť, že sťažovateľka môže pociťovať právnu neistotu spôsobenú priet'ahovým postupom krajského súdu.

25. Vychádzajúc zo záveru ústavného súdu o neakceptovateľných priet'ahoch v odvolacom konaní, a s poukazom na judikatúru ESLP v obdobných veciach (rozsudky ESLP vo veci Martin Castro a iní proti Portugalsku z 10. 6. 2008, vo veci Engelhardt proti Slovenskej republike z 31. 8. 2018, séria rozsudkov vo veciach Apicella, Cocchiarella, Ernestina Zullo, Guiseppa Mostacciuolo č. 1, Guiseppa Mostacciuolo č. 2, Giuseppina a Orestina Procaccini, Musci a Riccardi Pizzati proti Taliansku z 10. 11. 2004) priznal sťažovateľke sumu 2 000 eur primeraného finančného zadost'učinenia proti krajskému súdu, ktorú považoval za adekvátnu (bod 3 výroku). Vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku).

V.

Trovy konania

26. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

27. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

28. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním a vyčíslila ich na sumu 576,12 eur.

29. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou pozostávajúce z odmeny advokátky za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2021, a to

prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu a replika z 21. júna 2021. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 181,17 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 10,87 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za tri úkony právnej služby patrí sťažovateľke náhrada trov konania vo výške 576,12 eur.

30. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Libor Duľa
predseda senátu